

Markovits Pál

Markovits Pál 1944-ben, már a csetnikek között. Egy szerb bányász segített megszökni Borból. Egyszer szólt, hogy meg tud szöktetni, de ne számítsak jóra, mert polgárháború van a csetnikek és a partizánok között. December huszonegyedikén hívtak, hogy csomagom érkezett Magyarországról. Rubin is kapott csomagot. Volt benne bakancs és mindenfélék. Bepakoltunk mindent, és levittük a bányászhoz. December huszonharmadikán szöktem meg. Azon az estén megvacsoráztunk, aztán jött a bányász tizennyolc éves unokaöccse, aki amolyan összekötőféle volt, és elvitt bennünket. A házhoz nagyon közel volt egy út, és egy német katona sétált rajta. Megvártuk, míg elhalad, és átmentünk az úton. Ennyi volt az egész. Faluról falura bújtattak. A második faluban tartottak egy ünnepséget. Két parasztember felszólított minket, hogy esküdjünk föl, hogy Péter király [II. Péter] katonái leszünk. Nem volt választás. Tudtuk, hogy Péter király elismerte Titót is [lásd: Josip Tito]. 1943-at írtunk. Így kerültünk a csetnikek közé. 1944 nyarán

elküldtek a hátszágba egy csetnik vajdához Kucsevóba. Ez a helység a majdanpeki bányához, Pozserováchoz és a Dunához van közel. A vajdának volt egy húszfős csapata. Én voltam a szanitéc. Állatokhoz egyszer küldtek, azt is azért, hogy ne legyek jelen egy kivégzésen. A legközelebbi parancsnokság Pozserovácon volt. A vajda alacsony, kövérkés, mindig mosolygós ember volt, és kocsmárosként kezdte. Volt még hat tiszt, köztük egy mérnökszázados, nagyon rendes ember. A többiek, mint például a vajda sógora, főhadnagyok voltak. Amikor odakerültem, már három éve háború volt. A tisztek nagyobb részét elfogták, és elvitték hadifogolynak, néhányan az ellenállást választották. A csetnikek a jobboldali radikális vonalat képviselték.